

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň Mgr. Daniely Zemanové a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci **žalobce: Mr. Tobacco s.r.o.,** se sídlem Malá Strana 143, Stěžery, proti **žalovanému: Celní ředitelství Hradec Králové**, se sídlem Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1616/2009-060100-21, ve věci spotřební daně z tabákových výrobků, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2011, č. j. 30 Af 25/2010 - 104,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Včas podanou kasační stížností brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti shora označenému rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno rozhodnutí stěžovatele ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1616/2009-060100-21, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti platebnímu výměru Celního úřadu Hradec Králové č. 3/0661/08 ze dne 2. 9. 2008, č. j. 9128/08-066100-024. Tímto platebním výměrem byla žalobci vyměřena spotřební daň z tabákových výrobků ve výši 8 384 Kč z 69 kusů balení cigaretového tabáku GOLEM směs EXTRA po 150 g.

Krajský soud ve věci rozhodoval znovu poté, co jeho původní rozsudek ve věci ze dne 24. 11. 2009, č. j. 30 Ca 27/2009 - 37, byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 Afs 3/2010 - 58 (všechna zde citovaná rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná z www.nsssoud.cz). V nyní napadeném rozsudku krajský soud vyšel ze závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v dané věci a

konstatoval, že namítané pochybení při odběru vzorků tabáku nemělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Krajský soud ve svém rozhodnutí dále uvedl, že celní orgány při hodnocení podstaty sporu, tj. zda výrobky zajištěné u žalobce jsou tabákovým výrobkem ve smyslu § 101 zákona č. 353/2003 Sb., o spotřebních daních, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o spotřebních daních“), vycházely z odborného posudku Celně technické laboratoře Generálního ředitelství cel v Praze ze dne 30. 1. 2007, zn. PH3298/06, resp. z protokolu o zkoušce z tohoto dne. Ze zmíněného protokolu vyplynulo, že zkoumaný vzorek lze naplnit do cigaretové dutinky a kouřit. Krajský soud shledal pochybení stěžovatele v tom, jakým způsobem se vypořádal s odvolací námitkou, v níž žalobce poukázal na znalecký posudek ze dne 31. 10. 2002, zn. PH0110F/02, který se taktéž zabýval zbožím GOLEM směs EXTRA, avšak s rozdílným výsledkem, co se týče možnosti jej kouřit v cigaretové dutince. Soud za neuspokojivé označil odmítnutí takového posudku ze strany stěžovatele pouze s odůvodněním, že dochází k neustálému vývoji v oblasti analýzy a zkoumání tabáku, a proto je argumentace historickým posudkem celně technické laboratoře nepřípadná. Krajský soud uvedl, že bylo povinností stěžovatele, aby objasnil, jak na existenci dvou odborných posudků nahlíží a aby ji v návaznosti na odvolací námitku zhodnotil, tedy objasnil, jak na obsah znaleckých posudků nahlíží a závěrům kterého dal přednost s uvedením důvodů. To dle názoru krajského soudu stěžovatel neučinil.

V napadeném rozsudku je dále uvedeno, že stěžovatel nerespektoval povinnosti, které pro něj vyplývají z § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 3 a 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a to ve vztahu k náležitostem rozhodnutí a posouzení zásadní otázky, zda zajištěné zboží naplňuje znaky tabákových výrobků dle § 101 zákona o spotřebních daních. Dle krajského soudu je již v odůvodnění rozhodnutí správní orgán povinen uvést, o jaké zjištěné skutkové okolnosti se v rozhodnutí opíral a jak k nim dospěl. Nepostačuje, když svůj postup vysvětlí až následně, z tohoto důvodu nepřihlížel k předloženému rozhodnutí vedenému o správním deliktu, které bylo vydáno až po přezkoumávaném rozhodnutí stěžovatele.

Stěžovatel napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností, v níž poukázal na samostatné postavení finančního a správního práva a uvedl, že mezi zákonem č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění účinném v rozhodné době (dále jen „zákon o správě daní a poplatků“), a správním řádem neexistuje žádný vztah subsidiarity, nelze tak průběhu daňového řízení vytýkat vady dle správního řádu, jak to učinil krajský soud. Stěžovatel dále vyjádřil nesouhlas s krajským soudem v tom, že daňové řízení je přes nesporně shodný skutkový základ řízením zcela samostatným od řízení o správním deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, jehož se dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky. Předmětné daňové řízení následovalo po provedené kontrole značení tabákových výrobků podle § 115 zákona o spotřebních daních, která skončila rozhodnutím ve věci správního deliktu, kde byla vypořádána skutková otázka, zda předmětný tabákový výrobek je vhodný ke kouření a zda jako takový podléhá povinnému značení tabákovou nálepkou. Daňové řízení

tak sledovalo výsledek řešení této primární otázky a mělo ke správnímu řízení ve věci kontroly značení akcesorickou povahu (následné zrušení takového výsledku ze správního řízení je způsobilé vyvolat obnovu předmětného daňového řízení). Nelze jej tak označit za zcela samostatné.

Stěžovatel dále namítl, že krajský soud přes upozornění stěžovatele sám vyřešil prejudiciální otázku, ač mu to nepříslušelo dle § 135 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř."), ve spojení s § 64 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s."). Krajský soud byl před skončením řízení vázán předloženým pravomocným rozhodnutím správního orgánu o tom, že byl spáchán správní delikt, popř. z výsledku takového řízení měl soud alespoň vycházet, nikoli jej odmítnout, jak to učinil. Stěžovatel dále uvedl, že se v době rozhodování o odvolání nemohl podrobněji zabývat znaleckým posudkem z roku 2002 a odstraňovat případné rozpory mezi posudkem pozdějším, když jej neměl v té době vůbec k dispozici. Žalobce pouze zmínil existenci takového posudku s tím, že si jej má celní úřad opatřit sám. Pokud bylo starším posudkem argumentováno v žalobě a soud rozpornost znaleckých posudků skutečně shledal, pak měl tuto rozpornost odstranit sám. Tím by nenahrazoval činnost správce daně, naopak rozhodovací praxe soudů ve správním soudnictví odstranění takových rozporů připouští, a to právě ve vztahu ke kauzám tabákových výrobků (stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113, či rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 6. 2008, č. j. 22 Ca 53/2007 - 50). Stěžovatel přitom krajskému soudu nabídl v daném ohledu důkazy, které mohly být provedeny. Krajský soud sice připustil, že je mu celostátní charakter skutkově i právně totožných kauz tabákových výrobků Golem a Cézar znám, ale v napadeném rozsudku se uchýlil k tvrzení o neztotožnitelnosti těchto řízení s projednávanou věcí. Na straně šesté svého rozhodnutí stěžovatel uvedl, co je mu o výsledku těchto kauz bez ohledu na účastníky známo z jeho činnosti, z činnosti jiných správců daně včetně výsledků těchto rozhodnutí ve správním soudnictví. Dle stěžovatele by nemělo racionální smysl, aby se správce daně neustále vracel podrobně již ke známým skutečnostem, že předmětný tabák je vhodný ke kouření a nově je posuzovat s každým daňovým subjektem či dokonce s jedním subjektem v různých řízeních jakoby s hypotetickou možností odlišného posouzení. Stěžovatel navrhl rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána osobou k tomu oprávněnou, je podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, za stěžovatele jedná v řízení o kasační stížnosti jeho zaměstnanec, který má vysokoškolské právnické vzdělání, jež je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Důvod kasační stížnosti odpovídá důvodům podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Zdejší soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, zkoumal při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a odst. 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud v první řadě konstatuje, že důvodem, proč krajský soud k žalobním námitkám zrušil napadené rozhodnutí stěžovatele, byla jeho nepřezkoumatelnost [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Stěžovatel se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou, zda výrobek GOLEM směs EXTRA obsahující tabák lze kouřit a spadá tak pod vymezení tabáku ke kouření ve smyslu § 101 odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních. Při řešení této otázky vyšel stěžovatel ze znaleckého posudku celně technické laboratoře ze dne 30. 1. 2007, zn. PH3298/06-422, dle něhož uvedený výrobek lze kouřit po naplnění do cigaretové dutinky pomocí plničky dutinek. Krajský soud stěžovateli vytkl, že se ve svém rozhodnutí zcela nedostatečně vypořádal s existencí dřívějšího znaleckého posudku celně technické laboratoře (zn. PH0110F/02), na který odkazoval žalobce ve svém odvolání a který se dle tvrzení žalobce též vztahoval k výrobku GOLEM směs EXTRA, ale dospěl k závěru, že jej není možno kouřit ani v cigaretové dutince. V nedostatečné reakci na žalobcem odkazovaný znalecký posudek krajský soud shledal nepřezkoumatelnost rozhodnutí stěžovatele.

Předmětem přezkumu ze strany zdejšího soudu je otázka, zda krajský soud nepochybil, když v dané věci odmítl přihlížet ke skutečnosti, že v jiném rozhodnutí stěžovatele (ze dne 25. 2. 2011, č. j. 1068-4/2011-060100-21), které bylo vydáno až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, byla hodnocena rozdílnost zjištění ve znaleckých posudcích zn. PH0110F/02 a zn. PH3298/06-422. Uvedené rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011 se týkalo žalobce a bylo vydáno ve věci správního deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních, jehož se dopustí právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba, která neoprávněně skladuje nebo prodá neznačené tabákové výrobky na daňovém území České republiky. I v tomto řízení bylo hodnoceno, zda lze výrobek GOLEM směs EXTRA kouřit v cigaretových dutinkách.

Nejvyšší správní soud souhlasí se stěžovatelem, že zodpovězení otázky, zda předmětný výrobek GOLEM směs EXTRA je tabákem ke kouření ve smyslu § 101odst. 3 písm. c) zákona o spotřebních daních, a tedy tabákovým výrobkem dle § 101 odst. 2 uvedeného zákona, bylo ve věci žalobce podstatné jak pro daňové řízení ve věci spotřební daně z tabákových výrobků, tak pro řízení o správním deliktu dle § 135b odst. 1 písm. g) zákona o spotřebních daních. Pro daňové řízení relevantnost zodpovězení této otázky spočívala v tom, že tabákové výrobky podléhají spotřební dani; pro řízení o správním deliktu v tom, že tabákové výrobky musí být značeny. Jde tedy o dílčí otázku významnou shodně pro obě řízení. Zdejší soud ovšem nesouhlasí se stěžovatelem v tom, že by tato skutečnost měla mít v dané věci pro rozhodnutí krajského soudu relevanci. Stěžovatel totiž otázku, zda výrobek GOLEM směs EXTRA lze kouřit, posuzoval v daňovém řízení zcela autonomně a vycházel při tom z výsledků dokazování v daňovém řízení. Krajský soud v takovém případě k žalobním námitkám hodnotil, zda stěžovatel dostál všem svým povinnostem vážícím se k náležitému zjištění skutkového stavu.

Zdejší soud nepřisvědčil námitce, že krajský soud přes upozornění stěžovatele vyřešil sám prejudiciální otázku, ačkoli mu to dle stěžovatele nepříslušelo podle § 135 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., jelikož byl vázán předloženým pravomocným rozhodnutím správního orgánu o tom, že byl spáchán správní delikt, popř. měl z výsledku takového řízení vycházet.

Nejvyšší správní soud v prvé řadě konstatuje, že dle § 64 s. ř. s. se použije pro řízení ve správním soudnictví přiměřeně ustanovení prvé a třetí části o. s. ř., nestanoví-li s. ř. s. jinak. V § 52 odst. 2 s. ř. s. je obsažena vlastní úprava pro řízení před soudy ve správním soudnictví, dle které o jiných otázkách než o tom, že byl spáchán trestný čin a kdo jej spáchal, jakož i o rozhodnutích soudu o osobním stavu, si soud učiní úsudek sám; je-li tu však rozhodnutí o nich, soud z něj vychází, popřípadě tam, kde o nich náleží rozhodovat soudu, může uložit účastníku řízení, aby takové rozhodnutí vlastním návrhem vyvolal. Jelikož má s. ř. s. vlastní úpravu, nebylo v daném ohledu možno aplikovat úpravu v ust. § 135 odst. 1 o. s. ř., která je ve vztahu k jiným správním deliktům, o něž jde v nynější věci, odlišná od úpravy v s. ř. s. (především dle s. ř. s. z takových rozhodnutí soud vychází, dle o. s. ř. je jimi soud vázán). Pro posouzení stěžovatelovy námitky je proto relevantní ust. § 52 odst. 2 s. ř. s., nikoli ust. § 135 o. s. ř.

Nelze se ztotožnit se stěžovatelem, že by krajský soud vyřešil v řízení prejudiciální otázku, o níž již bylo pravomocně rozhodnuto, jak namítal stěžovatel. Nejvyšší správní soud konstatuje, že krajský soud nerušil rozhodnutí stěžovatele z toho důvodu, že by se věcně neztotožnil s tím, jak stěžovatel ve svém rozhodnutí vyřešil odvolací námitky. Pochybení, které konstatoval krajský soud, se týkalo postupu stěžovatele v řízení při zjišťování skutkového stavu a spočívalo v neuvedení úvah, jak stěžovatel nahlíží na odborný posudek, na který poukazoval žalobce v odvolacích námitkách. Důvody, pro které krajský soud napadené rozhodnutí zrušil, se tak bezprostředně týkaly řízení, které zrušenému rozhodnutí předcházelo. Hodnocení jednotlivých důkazních prostředků je totiž vázáno na konkrétní řízení před správcem daně a má i dopady na další postup v řízení. Dle § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků *správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji a není při tom vázán jen návrhy daňových subjektů*. Podle citovaného ustanovení, které dopadá i na stěžovatele, bylo možno napadené rozhodnutí vydat až tehdy, když byly co nejúplněji zjištěny rozhodné skutečnosti, jinak by stěžovatel musel volit postup vedoucí k doplnění zjištění o těchto skutečnostech. Součástí úvah stěžovatele o postupu v řízení před ním proto muselo být zhodnocení, zda a jak poukaz žalobce na existenci posudku, který obsahuje závěry rozdílné od těch, z nichž stěžovatel v napadeném rozhodnutí vyšel, ovlivňuje splnění povinnosti dle § 31 odst. 2 uvedeného zákona. Při svém hodnocení musel stěžovatel ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o správě daní a poplatků přihlížet ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo. Lze tak shrnout, že vypořádání odvolací námitky týkající se odborného posudku muselo být zasazeno do podmínek daňového řízení, v němž byla námitka uplatněna, zohlednit vše, co zde vyšlo najevo, a tím objasnit, proč stěžovatel v daném řízení považoval rozhodné skutečnosti pro stanovení daňové povinnosti za co nejúplněji zjištěné, a necítil tak potřebu zjištění o nich doplňovat.

V rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011, č. j. 1068-4/2011-060100-21, se stěžovatel sice pro účely řízení o správním deliktu zabýval tím, proč nevyšel z odborného posudku zn. PH0110F/02, na který poukazoval žalobce. Takové posouzení však nemůže být vyřešení prejudiciální otázky ve smyslu § 52 odst. 2 s. ř. s. pro daňové řízení. Nelze totiž soudit, že by v rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011 přihlížel ke všemu, co v daňovém řízení vyšlo najevo, když uvedené rozhodnutí vzešlo z řízení o správním deliktu, kde nemuselo nutně vyjít najevo vše, co v daňovém řízení. V rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011 jsou objasněny úvahy, kterými se správní orgán řídil v řízení jemu předcházejícím, nelze ovšem bez

dalšího soudit, že stejnými úvahami se nutně řídil též v daňovém řízení, z nějž vzešlo rozhodnutí přezkoumávané před krajským soudem a které rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011 časově předcházelo. Z rozhodnutí ze dne 25. 2. 2011 tak není možno dovodit, jak v podmínkách daňového řízení stěžovatel hodnotil žalobcem namítaný znalecký posudek. Krajský soud proto nepochybil, když z takového rozhodnutí nevycházel. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí stěžovatele ve vztahu k úvahám o náležitém zjištění skutkového stavu tak nebylo možno napravit následně po jeho vydání tím, že stěžovatel v řízení před krajským soudem poukazoval na své jiné rozhodnutí ve věci správního deliktu. Vypořádání těchto námitek mělo být obsaženo již v rozhodnutí, které bylo předmětem přezkumu ze strany krajského soudu v nynější věci.

Nejvyšší správní soud se dále neztotožnil s námitkou, že se stěžovatel nemohl v době rozhodování zabývat znaleckým posudkem z roku 2002, když jej neměl k dispozici a žalobce jej nepředložil, pouze jej v odvolání zmiňoval s tím, že si jej stěžovatel má opatřit sám. K danému lze uvést, že Nejvyšší správní soud nevidí důvod (a stěžovatel jej ani neuvedl), který by bránil stěžovateli – Celnímu ředitelství Hradec Králové, aby si vyžádal existující odborný posudek Celně technické laboratoře Praha, který žalobce v odvolání označil značkou (PH0110F/02) a stručným uvedením toho, k jakým závěrům měl posudek dojít. O nedůvodnosti této námitky svědčí také to, že ve spise stěžovatele je reprodukce tohoto posudku založena.

Krajský soud ve svém rozsudku stěžovateli v návaznosti na nepřezkoumatelnost jeho rozhodnutí vytknul ve věci spotřební daně, že stěžovatel nedostál požadavkům kladeným správním řádem na správní rozhodnutí. Dle § 99 zákona o správě daní a poplatků se však při správě daní nepoužije správní řád s výjimkou § 175 při vyřizování stížností. Nejvyšší správní soud tak souhlasí se stěžovatelem, že není možné posuzovat vady rozhodnutí vydaného v daňovém řízení dle § 68 odst. 3 správního řádu, dle kterého se v odůvodnění uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. Není též možné použít § 50 odst. 3 a 4 správního řádu týkající se podkladů pro vydání rozhodnutí. Toto pochybení krajského soudu však nemělo vliv na zákonnost jeho rozsudku. Krajský soud specifikoval konkrétní požadavky, kterým stěžovatelovo rozhodnutí nedostálo ve vztahu k odvolacím námitkám týkajícím se znaleckého posudku. Obdobné požadavky lze nalézt v zákoně o správě daní a poplatků, podle kterého měl stěžovatel postupovat. Jde o § 50 odst. 7 zákona o správě daní a poplatků, dle kterého se musí odvolací orgán vypořádat se všemi důvody v odvolání uvedenými, a již zmíněné ust. § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků, dle něhož správce daně dbá, aby skutečnosti rozhodné pro správné stanovení daňové povinnosti byly zjištěny co nejúplněji. Samotná skutečnost, že krajský soud odkázal na nesprávná ustanovení správního řádu, nevede k nezákonnosti jeho rozhodnutí, pokud zákon o správě daní a poplatků pro rozhodnutí vyžaduje náležitosti, které ve stěžovatelově rozhodnutí krajský soud neshledal.

Totéž se týká odkazu krajského soudu na zásadu zákonnosti v § 2 odst. 1 správního řádu. Zdejší soud konstatuje, že tuto zásadu obsahuje též zákon o správě daní a poplatků v § 2 odst. 1. I v případě odkazu krajského soudu na § 3 správního řádu, dle něhož postupuje

správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu, je možno podobný požadavek přímo pro správu daní vyvodit např. z již citovaného § 31 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. I zde tak lze pro požadavky, které na rozhodnutí stěžovatele kladl krajský soud, nalézt zákonný podklad přímo v zákoně o správě daní a poplatků.

Za situace, kdy krajský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí stěžovatele je nepřezkoumatelné, a to v souvislosti s rozdílností zjištění ve znaleckých posudcích, která byla namítána v odvolání, nebylo na místě, aby tuto rozdílnost zkoumal krajský soud a případně ji dokazováním vysvětlil či odstranil. Tímto postupem by totiž soud v daném případě nahradil činnost správce daně. Ve vztahu k odvolacím námitkám totiž mělo být již z rozhodnutí stěžovatele patrné, jak stěžovatel hodnotí namítanou rozpornost znaleckých posudků a z jakých konkrétních důvodů dal přednost zjištění pozdějšího posudku. Pokud by v takovém případě krajský soud provedl dokazování a na jeho základě se vypořádal s odlišnými zjištěními ve znaleckých posudcích, byl by to až rozsudek krajského soudu, který by se touto otázkou poprvé zabýval. Krajský soud by tak v návaznosti na žalobní námitky nepřezkoumával závěry správce daně, ale byl by první, kdo by je v dané věci vyslovil, což není přípustné za situace, kdy tyto závěry měl vyslovit v návaznosti na odvolací námitky již stěžovatel.

Stěžovatel v kasační stížnosti poukázal na řízení před soudy, které se i v rámci dokazování při jednání obdobnou rozdílností zjištění ve znaleckých posudcích zabývaly (konkrétně stěžovatel poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2010, č. j. 1 Afs 71/2009 - 113, a rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 6. 2008, č. j. 22 Ca 53/2007 - 50, publikovaný pod č. 1801/2009 Sb. NSS). Zdejší soud k danému konstatuje, že v uvedených rozsudcích soudy nedospěly k závěru, že by napadené správní rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, co se týče hodnocení toho, proč správní orgán vycházel z pozdějších posudků. Uvedený závěr tak mohly soudy přezkoumat, a to např. zopakováním či doplněním dokazování k možnosti předmětný výrobek kouřit.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji dle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s. zamítl. O věci přitom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. *a contrario*). Žalobci žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2012

JUDr. Radan Malík
předseda senátu